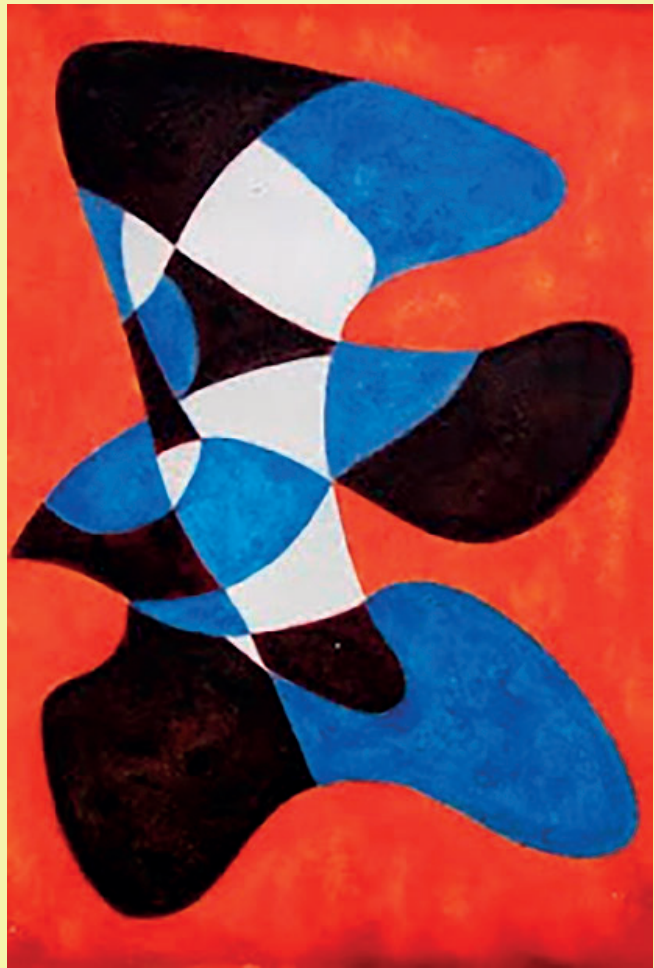

HORS ÀLBUM

NÚMERO 5 - ANY I - OCTUBRE 2022

HERGÉ ABSTRACTE

1963. Hergé pensa deixar el còmic per convertir-se en pintor. Al final no se'n sortirà i tornarà a Tintín.

A finals dels anys 50, Hergé se submergeix dins el món de l'art modern. En uns quants anys es converteix en un aficionat amb enteniment i aconsegueix reunir una respectable col·lecció d'art. Però el que li agradaria de debò és pintar.

S'assessorarà amb un amic, el pintor abstracte Louis Van Lint, que esdevindrà el seu professor particular de pintura. Així, algunes de les seves teles tenen clara influència de Van Lint. D'altres, però, estan basades en les obres de dos dels seus grans autors favorits, Joan Miró i Serge Poliakoff.

Encara que, com ens diu Goddin a la seva *Chronologie*, "*Hergé mobilitza per a aquest exercici un zel i disciplina equivalents als que desplega en els seus còmics*", poc n'hi ha, d'original, als olis d'Hergé. No passa de ser un simple aprenent.

Hergé intenta atacar la pintura figurativa, però no en queda gaire convençut. En desisteix i es llença cap al camp de l'abstracció, que considera més prometedor.

Robert Poulet, des del seu exili a Ile-de-France, es converteix en el seu confident. Ja al març del 1963, Hergé comunica a l'escriptor la seva decisió de canviar el llapis pel pinzell.

Hergé és molt reservat amb la feina. Excepte Van Lint que li fa classes, ningú no ha tingut la possibilitat d'assistir al procés creatiu, tret de Fanny i del seu amic Marcel Stal, el propietari de la galeria Carrefour.

Hergé, que considera el còmic com un art menor, necessita desesperadament un reconeixement de la qualitat dels seus quadres i recorre a una de les personalitats de més prestigi en el medi artístic brussel·lès: el conservador en cap del Reial Museu de Belles Arts de Bèlgica, Léo van Puyvelde, qui li diu: "*No està malament, gens malament... Però seria força millor que només es dediqués al còmic...*"

Hergé segueix pintant durant algunes setmanes, per pura inèrcia, però ha perdut la motivació. Un dia s'aixeca, es mira al mirall,

mira Fanny, reconeix que no passarà de pintor de caps de setmana i penja la paleta. La producció que s'amuntega a l'estudi de casa seva a Céroux, La Ferrière, sumará 37 teles. Mai s'exposaran i només dues sortiran de casa seva, totes dues —curiosament— signades com a Hergé i no com a G. R. o Rémi. Aquests dos quadres van a parar a les mans de Marcel Stal, el galerista de Carrefour, el futur senyor Fourcart d'*Art Alfa*, a canvi d'altres que volia adquirir el dibuixant.

Hergé aparentava haver superat el trauma de no ser reconegut com a pintor reputat sense amargor ni ressentiment. Al periodista Frédéric de Lys li comenta en una entrevista: "*Per descomptat, he provat la pintura, com tothom! Però de seguida em vaig adonar que allò que jo fes en aquest camp no presentava ni el menor interès ni la menor originalitat! Aleshores vaig tornar ràpidament —i sense cap lamentació— a allò que sabia fer millor: el còmic.*"

